

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4569/2019
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1454/13 од 09.05.2014. године, у седници већа одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1454/13 од 09.05.2014. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1454/13 од 09.05.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судске јединице у Прешеву П 310/13 од 26.08.2013. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 1.950,00 динара са законском затезном каматом од 25.06.2005. године до исплате; ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 31.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и знос од 3.800,00 динара; ставом трећим изреке одбијен је део тужбеног захтева за исплату законске затезне камате на износ накнаде трошкова поступка од 3.800,00 динара од пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1454/13 од 09.05.2014. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 1.950,00 динара са законском затезном каматом од 25.06.2005. године до исплате; ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2014. године до исплате; ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове

жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2014. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер нема потребе за уједначавањем судске праксе, имајући у виду разлоге другостепеног суда за одбијање тужбеног захтева за накнаду материјалне штете услед застарелости потраживања исте, будући да је у смислу одредбе члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, тужена одговорна за штету коју је њен орган у вршењу или у вези са вршењем својих функција, проузроковао тужиоцу, као вештаку који је обавио свој стручни задатак, односно израдио налаз и мишљење у предмету за који је био ангажован, дакле, одговорна је за неправилан рад свог органа, али је тужилац пропустио да у роковима одређеним одредбом члана 376. став 1. и 2. ЗОО, право на накнаду штете оствари судским путем. Осим тога, тужилац уз ревизију није приложио неку правноснажну пресуду којом је о истом чињенично-правном питању одлучено на другачији начин, због чега се не може говорити о потреби уједначавања судске праксе.

Из изнетих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овом спору је поднета 18.01.2013. године и као вредност предмета спора означен је износ од 1.950,00 динара. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. У спору мале вредности не примењује се члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука садржана у ставу трећем изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужилац није постигао успех са изјављеном ревизијом, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић